

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

otuz 3. sayı

21 Kasım 2020

BU SAYIDA

- Orhan Veli Kanık
- Tacettin Şimşek
- Nadir Aşçı
- Muzaffer Uslu
- Halit Yıldırım
- Hacı Musa Tuncer
- M. Nihat Malkoç
- Erdoğan Erbay
- Hikmet Özdemir
- Talip Kazgı
- Ertuğrul Çoban
- Mehmet Pektaş
- Hilmi Kınalı

Dalgacı Mahmut

● Orhan Veli Kanık

İşim gücüm budur benim,
Gökyüzünü boyarım her sabah,
Hepiniz uykudayken.
Uyanır bakarsınız ki mavi.

Deniz yırtılır kimi zaman,
Bilmezsiniz kim diker;
Ben dikerim.

Dalga geçerim kimi zaman da,
O da benim vazifem;
Bir baş düşünürüm başımda,
Bir mide düşünürüm midemde,
Bir ayak düşünürüm ayağımda,
Ne halt edeceğimi bilemem.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakkında dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Montaz*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

33. Sayı Kasım 2020 ISSN-0106417 (edergi)

Kalın Ünlü Ne Diyorlar?

● Tacettin Şimşek

Kimi şairler var allem, kalemde
Bizim sözlerimiz çıkla diyorlar
Şiirler döşenip sanal âlemde
Oku beğen, paylaş, tıkla diyorlar

Ne ahenk ne ezgi ne ses ne ritim
Ne şiir bilgisi ne bir eğitim
Birbirinden kopuk onlarca betim
Gel sen de bu tarzı yokla diyorlar

Kimmiş Çuçu, kimmiş Aprınçur Tigin
Gölgesi kaldı mı bugün Nef'inin
Sporcu olmalı şair dediğin
Atmalı sekiz, on takla diyorlar

Öven de sen oldun övülen de sen
Her türlü kumaşta hep aynı desen
Yunus Emre desen Şeyh Galip desen
Onları kendine sakla diyorlar

Gelenek, melenek bizden çok ırak
Tarihe karıştı ustayla çırak
Bin yıl kokladığın gülleri bırak
Yapma çiçekleri kokla diyorlar

Sanırsın durmadan inci saçıyor
Bazen uçuruyor, bazen uçuyor
Şölen yerlerinde tezgâh açıyor
Haydi otuz beşe bakla diyorlar

Ne mistik acı var ne alında ter
Her kalem ürünü sanki şaheser
Duyuşu, deyişi, hayali boş ver
Şiir sözcü olsun akla diyorlar

Babil kulesinde kim kimi anlar
İki takım kurmuş lider olanlar
Hacıyatmaz diyor bunlara onlar
Onlar da bunlara kukla diyorlar

Hele bir kısmı var edepsiz edip
Hoşgörüsü eksik nefreti fondip
Eleştirse biri densizlik edip
Ne sıfatla hangi hakla diyorlar

Uzaktan Eğitim

● Nadir Aşçı

Obaya sis çökmüş EBA'ya duman
Okursun okursun okunmaz yazı
Koş getir tavşanı müsteşar heman
Görmez ise onu koşamaz tazı

Gitseydik mektebe, desek elif be
Kendisine mağlup, kime galebe
Karıncaya semer takar talebe
Ve lâkin bilmeden çalamaz sazı

Uzaktan eğitim yakından çile
Etmez bunu sana düşmanın bile
Eylersin ah böyle, neylersin neyle
Yeşil başlı gövel anlamaz kazı

Bağlanmadık ders'e oy nere gidek
Aklımı, fikrimi zây etti felek
Çıkalım dağlara bir seyran edek
Kapatıp açınca düzelmez bazı

Her şey karman çorman bizim tariften
Yol yordam öğrensek üç beş ariften
Çıkanlar mektepten, bu maariften
Çeker on kağnıyı, çekemez nazı

Doktor

● Muzaffer Uslu

Randevu almadan daldım içeri
“Sıra sende değil; çık!” dedi doktor.
Dedim “Bir ateş var; şuramdan beri”
“Hele bir dışarı bak” dedi doktor.

“Kimi dalıp gitmiş çıkmıyor sesi,
Kiminin elinde serum şişesi,
Kiminin yüzünde dert endişesi;
Dışarda, sen gibi çok” dedi doktor.

Dedim “Etme doktor! Bağrım yanıyor,
İçimde görünmez bir yer kanıyor”
Sanırsın, kırk yıldır beni tanıyor;
“Senin pek bir şeyin yok!” dedi doktor.

Dedim, “Bak; sevdiğim terk etti beni.
Olmadık dertlere gark etti beni.”
Sanki, o saniye fark etti beni
“Otur hele biraz, çok” dedi doktor.

Dedi, “Ah kardeşim! deştin yaramı,
Ben de aşktan yana savdım sıramı,
Birini çok sevdim; yaktı çıramı”
Uzattı, “Cigara yak” dedi doktor.

“Her zoru birlikte atlatacaztık.
Çeyizi hazırđı; ev tutacaztık.
İş, yalnız düğüne kalmıştı artık
O işlere karnım tok” dedi doktor.

“Bir sabah ansızın beni terk etti.
Vefasız birine kapılıp gitti.
O ateş sönmedi, beni tüketti.
Benim derdim senden pek” dedi doktor.

“On sekiz senedir dört şehir gezmiş,
Adam çođu gece eve gelmezmiş,
Yıllarca ağlamış, canından bezmiş.
Başına ne gelse hak” dedi doktor.

“Çocuğu olmamış çok yalnız kalmış
Birkaç sene önce bir kedi almış
Eşimle, dostumla haberler salmış
Aramaya yüzü yok” dedi doktor.

Bir kendim sanırdım bahtı karalı
Gördüm ki doktor da benden yaralı
“O beni sırtımdan vurdu vuralı
Artık gözüm daha sak” dedi doktor.

Dedi “Ben, bu yolda aşttım tepeyi
Seveceksen git sev, kuşu, köpeđi
Sana tavsiyem, bu altın küpeyi
Al da kulağına tak” dedi doktor

Ne heyecan kalmış ne de bir telaş,
Düşündüm: “doktorun yüreği bir taş”
Baktım ki gözünde iki damla yaş,
“Hastalar bekliyor; kalk!” dedi doktor...

Nasreddin Hoca Şair Olursa

● Halit Yıldırım

Nasreddin Hoca'nın birisine bir gün ilham geldi ve bir şiir yazdı. Yazdığı şiiri Akşehir'deki cümle edebiyat muallimlerine ve şuarasına okuttu. Hepsisi de çok beğendi. Hocaya:

“Sen bu eserini mutlaka matbuat âlemi ile tanıştırmalısın. Cenab-ı Hakk'ın sana lüt-fettiği bu eşsiz, nazenin eseri ümmeti Muhammed'in istifadesine sunmalısın ki yarın huzuru mahşerde Cenab-ı Hak'tan azar işit-meyesin. Mecmualarda neşredilirse ismin şua-ara tezkirelerine geçer ve kıyamete kadar yad edilir.” dediler.

Tabii devir eski devir. Bilgisayar, yazıcı, internet, posta, kargo, faks diye bir şey yok. Hoca hemen medreseye gitti ve talebelerine emir verdi:

“Şu kâğıtta yazılı olan şiirimi on adetten az olmamak kaydıyla gayet okunaklı bir şekilde derhal istinsah edesüz.”

Talebeleri hemen divite hokkaya sarıldılar ve her biri enfes birer hüsnühat şaheseri ola-çak şekilde on adet kopya çıkardılar.

Kopyaları eline alan Hoca, hemen Akşehir Posta İdaresine koştu. Posta idaresi dedikse hemen kikirdemeyin. Zamanın icabatı gereği Selçuklu Devleti memleket genelinde Moğol-lar ve Bizanslılar ile iş birliği yapan hainle-re karşı posta idaresini kurmuştu. Nasıl mı? Posta güvercinleriyle... Öyle ki kimse kafası-na göre posta güvercini uçuramıyordu artık. Zira devletin şahinleri ve atmacaları kaçak posta güvercinlerini havada imha ediyor ve gizli yazışmalara el koyuyordu.

Hoca, posta idaresindeki Kuşçubaşı Eşbah Efendi'nin kapısında yarım saat kadar sıra bekledikten sonra huzura kabul edildi. Eşbah Efendi o sırada yine şahinleri ve atmacaları marifetiyle yakalanan mektupları inceliyor-du. Hoca'ya eliyle otur işaretini yapan Eşbah Efendi:

“Hocaefendi, kusura bakmayın, mâlum devletimiz şu ara Moğol ve Bizans belasıyla boğuşuyor. İçerideki hainler de ha bire gizli gizli kuş uçurtup gizli bilgileri düşmana gön-

dermekteler. Bak bu gün yine beş adet yaka-landı. Neyse sizin maruzat neydi?”

Hoca kavuğunu düzeltip boğazını temizle-dikten sonra başladı maruzatını arza:

“Eşbah Efendi! Vallahi işiniz zordur bili-rim. Allah kolaylıklar versin. Ben şu on adet eş'arımı payitahtımız olan Konya'daki ceride ve mecmulara göndermek isterim.”

Eşbah Efendi, Nasreddin Hoca'nın kendi-sine uzattığı kâğıtlara bir göz attıktan sonra gevrek gevrek gülerek:

“Yahu Hoca, bu devirde taşranın yüzü-ne bakan kim? Gönderelim göndermesine de Konya'daki muharrir, şuaara zümresi pek ekâbirdir. Burunlarından kıl aldırılmazlar. İnşallah sizin gibi kıymeti haiz bir molların eş'arına gerekli kemal-i ihtiramı gösterirler ve neşrederler.” dedi. Hoca mahcup bir eda ile:

“Bilirim mirim, amma biz göle çalalım ma-yayı da tutmazsa mesuliyet gölün olsun.” diye cevap verdi. Eşbah Efendi biraz sıkılarak:

“Yalnız Hocaefendi yeni gelen tamime göre günde bir gönderi için bir akçe, bir gönderi-den fazla gönderiler için ikişer akçe alıyoruz. Yani senin şimdi on dokuz akçe vermen ge-rekiyor.”

Hoca bu duruma çok kızdı ve hemen na-melerini geri aldı ve hiçbir şey demeden orayı terk etti. Eşbah Efendi de Hoca'nın bu tavrına içerlemişti ama bir şey de diyememişti.

Az sonra Hoca, medresesinden getirdiği ta-lebeleri ile geri döndü ve tekrar Eşbah Efen-di'nin huzuruna çıktı.

“Eee Eşbah Efendi, Halep oradaysa arşın da burada. Madem bir kişi bir gönderiden fazla postayı bir akçeden gönderemiyor. Al sana on talebe. Şu da on akçe. Şimdi bu talebeler adı-na uçur şu kuşları!”

Eşbah Efendi, Hoca'nın bu kurnazlığı kar-şısında yutkunduk ama bir şey diyemedi. Zira Hoca prosedürü yerine getirmiş, işi kitabına uydurmuştu. Hiç itiraz etmeden on adet gü-vercinin ayağına şiirler bağlanıp “Haydi ha-yırlısı!” denilip uçuruldu.

Aradan bir ay geçmişti ki bir gün postacı yamağı Hoca'ya bir name getirdi. Hoca heyecanla nameyi açtı. Name Konya'daki meşhur "Muallakat-ı Seb'a" mecmuasından gelmekteydi. Namede şunlar yazmaktaydı:

"Nasruddin Molla Efendi Hazretleri'ne;

Mecmuamıza gönderdiğiniz nameniz elimize ulaşmıştır. Eş'arınızı mecmuamızda neşretmek isterdik. Lakin sırada çok şair ve şiir var. Siz başka bir kafiya gidin bence.

Mecmuanın sahibi ve sermuharriri Mirza Ali Efendi"

Hocanın yüzü düşmüş, hevesi kursağında kalmıştı.

Aradan üç gün geçmişti ki bir name daha geldi. Bu da "Şems ü Kamer" mecmuasından geliyordu. Namede yazıldığına göre şiir, Ser-üdeba Muallim Eşref Bey tarafından okunmuş ve adamcağız şiirdeki hüzünden etkilendiği için günlerce ağlamış ve sonunda müsekkirata mübtela olmuş. Tabii hâliyle bu şiirin yayınlanması dergi idaresince muzır görünmüş. Hoca yine sükûtu hayale uğramış ve diğer mecmua ve ceridelerin haberini beklemeye karar vermişti.

Hemen ertesi günü bu defa üç name birden gelmişti. Birisi "İşarat-ı San'at" mecmuasından. Mecmuanın neşriyat umum müdürü Kalemdar Hayal Efendi'nin cevabında ise şiirin taşıdığı tasavvufi derinlik gözden kaçmamakla beraber mecmualarının sufi mesleğe karşı mesafeli olduklarından şiiri neşredemeyecekleri üzümlerle belirtilmişti. Diğer name de "Mecmua-i Mevcudat"dan geliyordu. Mecmuanın sermuharriri Cevval Efendi de şiirden hiçbir şey anlayamadıklarından bahisle yayın politikaları gereği muhalif yanı olmayan eş'arı neşretmediklerini yazıyordu.

Üçüncü name ise "Tekke-i Üdeba" mecmuasından geliyordu ve mecmuanın sermüdiresi Rikkat Hanım, şiirin kendilerine biraz siyasi imiş gibi geldiğini ve tanımadıkları bir şairin şiirini de yayınlamadıklarını belirterek, dergi yayın heyetinden en az iki edibin kefaleti ve tavassutu olmadan şiirlerinin neşredilemeyeceğini tehasür-i azime ile arz ediyordu.

Hocanın kafası iyice karışmıştı. Kendi kendine "Hele biraz daha bekleyelim." dedi.

İki üç gün sonra dört cevap daha geldi. Bunlardaki cevapları da sırasıyla verelim.

Hâce-i Terakki: "Şiiriniz kadim eş'arın izlerini taşıdığından günümüz şiir nazariyesine uygun görülmediğinden neşri münasip değildir. Serşair Muasir Efendi"

Mecalis-i Üdeba: "Şiiriniz aşk-meşk gibi konuları mevzubahis ettiği ve okuyanda hissiyatı şeheviyatı uyandırdığı gerekçesi ile ciddiyette bir zirve ittihaz edilen ceridemizde böyle süfli hissiyat peşinde koşan bir şaire ve şiire yer verilemez. Molla olduğunuz için utanın. İmza, Şeyhulmuharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Efendi"

Efkâr-ı Kadime Mecmuası: "Şiiriniz nezhur müteşairlerin kadim geleneğimize mugayir, Bizansiyyun gibi melun bir mesleğin efkârı batılasını ittihaz ettiğinden zinhar neşredilemez. İmza Neşriyat-ı Umumiye Müdürü Şair Kadim Efendi"

Mecmua-yı Alayiş: "Şiirinizin kıraatı için gerekli üç akçeyi mecmuamızın muhasebesine yatırıp makbuzu neşriyat şubesine tevdi ettikten sonra muvafık görüldüğünde mecmuamızın bir yıllık iştirak bedeli olan kırk akçeyi muhasebimize tevdi ettiğinizde şiiriniz neşredilir. Bu durumda diğer eş'ar ve mensureniz için kıraat bedeli her eser için iki akçe olarak tenzilathı olacaktır. İmza Sahib-i Mecmua Muhasib-zade Nukud Efendi"

Hoca aldığı cevaplar karşısında şaşırıp kalmıştı. Tek umudu son mecmuadaydı. Aradan birkaç gün geçtikten sonra ondan da haber gelmişti. O da şöyleydi:

Mecmua-yı Melal: "Şiiriniz posta güvercinin adresi şaşırması üzerine gecikmeli olarak elimize ulaşmıştır. Bizler mecmua olarak adımızda belirttiğimiz gibi hüznünlü manzumeleri neşrediyoruz. Lakin sizin şiiriniz muhtevasındaki hicviyye nedeniyle sanki bir kahrkaha tufanı gibi. Bizler melâl ile malûl şuaradanız. İstirham ederiz bu tür karalamaları bize göndermeyin. Siz en iyisi bu şiirinizi Dulkadiroğlu Beyliğinin Maraş vilayetinde neşredilen Açikkara mecmuasına gönderiniz. İmza: Bükâi-zade Ağlak Efendi."

Hoca iyice şaşırmıştı. Öfkeyle aynı şiiri bir kâğıda istinsah edip Maraş'taki Açikkara

mecmuasına göndermek üzere kendisini çarşıya attı.

Tam posta idaresinin önünden geçiyordu ki içeriden Kuşçubaşı Eşbah Efendi bağırdı:

“Hoca, namen var.”

Hoca şaşkın şaşkın içeri girdi. Eşbah Efendi hemen Hoca’ya bir çay söyledi.

“Yahu mübarek kaç gündür sana çalışıyorduz. İnsan eline bir okka baklava alır gelir. Çayı bile biz ısmarlıyoruz. Duyduğuma göre payitahtta yılın şairi seçilmişsin.”

Hoca öfkeden kızarmış bir hâlde:

“Zevzeklenme Eşbah Efendi. Şairlik kim biz kim Allah’ını seversen! Önce şu nameyi Maraş’a gönder sen. Sonra da ver şu nameyi okuyalım bakalım.” Eşbah Efendi, Hoca’ya nameyi uzatmıştı. Hoca nameyi açtığına seslice okumaya başladı.

“Nasreddin Hoca Hazretlerine,

Posta güvercini şiirinizi yanlışlıkla mecmuamıza getirmiştir. Bu yüzden şiirinizi mecburen okumak durumunda kaldık. Şiiriniz fevkalade idi. Gerek nazım biçimi gerek muhtevası, kullandığınız mazmunlar... Bayıldık inanın. Anadolu’da böyle ustalar varmış da nasıl haberimiz olmaz diye hayıflandık. Şayet şiiri ilk önce bize gönderseydiniz mecmuamızda neşrederdik. Biz sadece bizde yazan ve hiçbir neşriyatla alakası olmayan kişilerin mensure ve manzumelerini neşre ediyoruz. Bundan sonra yazı gönderseniz de prensip gereği neşre edemeyiz. Ceride-i Payitaht Sermuharriri Hakkı”

Hoca iyice köpürmüştü. Eşbah Efendi merakla sordu:

“Hayırdır Hoca, ne diye celallendin?”

“Yahu azizim ben matbuat âlemini böyle bilmezdim. Benim şiiri biri okumuş ağlamış, biri okumuş gülmüş. Biri okumuş derin bir tefekküre dalmış. Sonra biri daha okumuş ne bir şey hissetmiş, ne de bir şey anlamış... Bu durumuna bir mana verememiş. Biri diyor eski kafalı, biri diyor nevezuhur. Biri diyor muhalif diğeri diyor süfli... Ben de şaşım kaldım.” Eşbah Efendi gülmekten yerlere yatıyordu. Birden ciddileşip:

“Yahu Hoca ne diye adamlara kızılıyorsun? Şu yazdığın şiire bak! Haydi kalemden, kâğıttan utanmadın bari başındaki koca kavuktan

utan!” demez mi?

Hoca öfkeyle ayağa fırladı ve başındaki kavuğu Eşbah Efendi’nin Mevlevi sikkесinin üzerine geçirdi:

“Biz de dert yanacak Müslüman bulduk sanki. Marifet kavukta ise sen de yaz. Şimdi kavuk senin başında!” dedi ve tam dışarı çıkıyordu ki Eşbah Efendi arkasından yetişip kavuğu Hoca’nın başına oturttu. Ne kadar dil döktüyse Hoca oturmadı ve çıkıp gitti. Eşbah Efendi arkasından bağırdı.

“Hoca kızma gel. Namene cevap geldi. Ben acele posta ile göndermişim.”

Hoca inanmasa da geri döndü. Gerçekten Eşbah Efendi’nin kucağında bir posta güvercini vardı. Eşbah Efendi:

“Hoca bu kuşlar yeni geldi. İlk defa senin namende denedim. Mübarek rüzgârdan hızlı. Bir de cevabı almadan gelmiyor.”

Eşbah Efendi kuşun ayağındaki nameyi çıkarıp Hoca’ya uzattı. Namede aynen şunlar yazıyordu.

“Açıkkara mecmuasından Nasreddin Hoca Hazretleri’ne,

Şiirinizi aldım. Lakin acele posta güvercini ile göndermiş ve hemen cevap istemişiniz. Kardeşim bu işler aceleye gelmez. Bu iş boyacı küpü değil ki hemen olsun. Şimdi siz bu şiirinizi bizim derginin neşriyat emini Teke sancağının Isparta vilayetinde mukim Pektaşzade Mehmet Efendi’ye gönderiniz. O, okusun uygun görürse yayınlanır. Selam ve hürmetlerimle... Sahib-i Mecmua Atmaca-zade Tayyib Efendi.”

Hoca renkten renge girince Eşbah Efendi:

“Hayırdır Hoca, yine ne oldu?” diye sordu. Hoca cevap vermeden hışım ile kapıdan çıktı. Peşinden Eşbah Efendi bağırdı:

“Yahu be adam, daha kahve içecektik. Nereye böyle?” Hoca geriye dönüp:

“Abdest almaya camiye gidiyorum.” dedi.

Eşbah Efendi baktı, vakit namaz vakti değil. Hoca’ya merakla tekrar sordu:

“Daha namaz vakti gelmedi Hoca, saati mi şaşırдың?”

Hoca hiddetle:

“Namaza değil, tövbe etmeye gidiyorum. Bir daha şiir yazmamaya huzur-ı ilahide tövbe edeceğim.”

Memmet Emminin Sütyen ile İmtihanı

●Hacı Musa Tuncer

Osmaniye'nin yaylalık, dağ kolu köylerinden birinde yaşayan Anşa (Ayşe) dezze'm, altmışından sonra ilk defa sütyen görür. Köye dışardan gelen yaylacılardan, ebeden filan...

Daha önce hiç sütyen takmamıştır. Marag eder. "Bu elin avradları dakıyo da ben nedin dakmıyom ola ki!" der, gende'endine havas eder. Birtide gocasına içgillenir, şindiye ça'a böyle bişet var da nediin bana almamış de'en. Haklı tabii.

Bir gün gocası Memmet emmi, Osmaniye'ye inmek için evden çıkmak üzereyken,

"Memmeet!" der. "Benim memaama da bir torba al!"

"Vay senin ananı avradını Anşa, sen nerden biliyon memek torbasını gız?"

"Biliyom işde Memmet, niyapıcın öğrendim işde, noolur! Benim nerem ansig elin avradlarıdan?"

"Allah Allaaah, cık cık! Vay ocacın badmıya! Gudurdun mu bire avrat sen bu yaşdan soura? E peki tamam gız, aliim bakiim."

Memmet emmi Osmaniye'de birtakım işlerini bitirdikten sonra şabgasını sol börüne guyar sol eliyinen de dutaragdan Altındış tuhafiyi mağazasına dıkılır. O zamanlar Altındış tuhafiyi ünlüdür. Tezgahtar kızlar:

"Ooo, Memmet emmim gelmiş, hoş gelmiş." diyerek Memmet emmiyi şakayla karşılarlar. Oldukça da fırlamadırlar!

"Buyur Memmet emmi." derler. Memmet emmi:

"Bire gızım, Anşa dezzenizin memaana bir torba verin bakiim" der. Kızlar:

"Memmet emmi, ölçüsü olmadan meme torbası verilmez ki!" derler. Memmet emmi:

"Bire gızım, biz buna pambık mı basıcık, zahra mı goyucuk! Ne ölçüsü bu böyle?" der, "Hem ölçüyü heyle (nasıl) alıcıyım gızım?" diye de sorar. Kızlar da:

"Artık orasını da sen bileceğin Memmet emmi." derler.

Memmet emmi içinden Anşa dezzeye küfürler savurarak mağazadan çıkar. Köye varınca Anşa dezzem, Memmet emmiye hemen meme torbasını sorar tabii. Memmet emmi:

"Beri bak Anşa, memek torbanı da, ananı da,

avradını da çektirme bağa!" der.

Anşa dezze:

"No'oldu ki bire Memmet?" der. Memmet emmi:

"Ulan Anşa, başıma bir çorap ördün zatan. Bu anasını eşsek ısırının ölçüsü varımış mareyse. Nasıl alcaaz bu ölçüyü, hadi bahim?" der. Anşa dezzem gülerək:

"Ondan goley na var ki?" der.

"Nasılımış bakiim bire avrat de bakiim?"

"Nasılı var mı Memmet, elinle mememi avuçlarsın, sonra parmaklarını oynatmadan elini çekersin, ölçüyü bozmadan Altındış'e varırsın; olur, biter." der Anşa dezze.

Memmet Emmi bu cevaba keyiflenir, gülerək:

"Temam gız, bir daha geddiğimde deneyelim bakalım." der.

Birkaç gün sonra Memmet emmi gene Osmaniye'ye inmek için evden çıkarken Anşa dezze:

"Hani Memmet, ölçüyü almıyon mu?" der.

Memmet emmi sağ eliyle Anşa dezzenin memesinin birini eece pañçalar. Barnaklarını oynatmadan elini geri çeker. Mulimüse binmek uçun köyün içinde, sağ kolu dirseğinden bükülü, eli havada, barnakları iri yuvarlak bir portakalı tutarmış gibi yörürken yaz günü kahvenin önünde oturan köylüler:

"Ulan bu Memmet'in eline bişey olmuş herhalde, hayır mı Memmet, bu ne hal böyle?" diye sorarlar. Memmet emmi:

"Sormayın emmiler, başımda çok böög gavırına bir iş var, durum bildiğiniz gimi daal, sonura annadırım." der, yürür. Mulimüse biner.

O zaman stabilize yol... Mulimüs sallanarak gederken, muavin yol paralarını toplamaya başlar. Memmet emmi sağ el havada, barnaklar gımıldamıyor, aksi gibi para da pantilinin sağ cöbünde, sol eliyle parayı çıkarmaya çalışır. Ayağa kalkar, uğraşır uğraşır gene çıkaramaz. Perişanlık diz boyu... Biraz dikkat etmese ölçü bozulacak. Terler. En sonunda akıllara zarar bir hareket yapar.

Sol elini havaya kaldırır, havada parmakları açık olan sağ elinin karşısına getirir, sol elin parmakları ile sağ elin parmaklarını birebir eşleştirir ve ölçüyü sol ele aktarır.

Garabetname

●M. Nihat Malkoç

Bir sistem kuruldu, “EBA” dediler
Kovid’e geçmişte veba dediler
Netice hezimet, heba dediler
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Cep telefonuna “Zoom”ları kurduk
Bilmediğimizi bilene sorduk
Bu ne garabettir, çok kafa yorduk
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Bir gün EBA’dayız, bir gün “Zoom”dayız
Sanmayın tatilde, kızgın kumdayız
Şaşırmış kalmışız; keder, gamdayız
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

“New Meeting”i açtım, kimse gelmedi
Mart ayından beri yüzüm gülmedi
“Home” dedim, “Host” dedim kimse bilmedi
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

“Calendar”a baktım, dersim var bugün
Canlısı, cansız; uyku zor bugün
Gel de ahvalini hayra yor bugün
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Birileri bronzlaşırken kumda...
Bir ömür bekledik “Waiting Room”da
Çekmedi internet çatıda, damda
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

“Connetting” kurmaya “Gigabayt” gerek
Hayaller tarumar, kalmadı erek
Bina sallanıyor, yıkıldı direk
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Birisi yaparken, öteki yıktı
Yap-boz oyunundan çocuklar bıktı
“Computer” başında kamburu çıktı
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Ceddimiz “Chat” yapmaz, sohbet ederdi
Bunca anlamsızlık sanma kaderdi
Fatihler, Yavuzlar görse ne derdi?
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

“Topic”ler bitmiyor, “Zoom” yorgunuyuz
Umutlar kış oldu, gam yorgunuyuz
Paramız pul oldu, zam yorgunuyuz
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Birisi dur dedi, biri ilerle!...
Kafamız uymadı bilgilerle
Contact kuramadık ilgililerle
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

“Join” deyip durduk, olmadı duyan
“Passcode”a gerek yok, ne varsa ayan
Böylece bir ömrü eyledik zıyan
Betimiz, benzimiz sarardı soldu
Ellisinden sonra id’imiz oldu

Çarık Hatıra, Cızlavat İmtiyaz, Kara Lastik Kader

● Erdoğan Erbay

Anadolu'nun Merhameti

Anadolu, medeniyetin de tarihidir, bir taraflıyla. İnsan emeğinin yeryüzünü imara başladığı mekândır. İnsanlık için, kıyamete kadar hüküm sürecek iyilik ve güzelliğin insanla toprağın ortaklığında çoğaltıldığı yerdir, Anadolu. Mazlum ve mağdurun incinmiş ruhlarına şifa sunacak merhamet pınarlarının cömertçe çağladığı ebedî bir çeşmedir, Anadolu coğrafyası. Anadolu, insanın da tarihidir. Asırlar birbirini kovalarken insana has hasletlerin, zamana ve şartlara göre değişmediği yerdir. Ruhunun kumaşı, Anadolu irfanının tezgâhında aşkla dokunanlar, insan olmakla insan kalmanın ilmene de sahiplik ederler. Aynı zamanda Anadolu, yeryüzü parçasının toprak olmaktan çıkıp vatan haline dönüşünün de belgesidir. Topraktan vatana dönüş sürecinde arazi parçası, hak ettiği analık vasfını da kazanmış olur.

Kadim Anadolu'nun dilden dile, nesilden nesile nakledilen hem hazin ve trajik hem de saadet dolu hikâyeleri vardır. Anadolu toprağıyla kader birliği yapmış insanların, hüznün ve mutluluk adına ortak serüvenleri vardır. 'Ham iken pişen' Anadolu'nun, maceranın sonunda ulaştığı zirvenin adı, merhamettir. Ağrı Dağı'nın doruklarında karılan merhamet iksiri, bulutların kanatlarında bir başka yüceliğe, Palandöken Dağı'na taşınır. Palandöken, mekânları ortadan kaldıran bakışıyla emaneti Erciyes Dağı'na ulaştırır. Erciyes ki, bütün Orta Anadolu'yu süzerken sessiz ama içli, sırrına sahip çıkar. Derviş başını kaldırdığında, dünyevî yüklerden sıyrılmış Hasan Dağı'na gönülden Hû çekiverir. Anadolu bilir ki, merhamete merhametle mukabele edilecektir. Bu yüzdendir, ne yaşarsa ve nasıl yaşarsa yaşasın, razıdır. Bu coğrafyada hayat sürenler, rıza gösterme imtiyazını elde tutarlar. Yokluktan varlık çıkarmayı bilirler. Çünkü yokluk, ebedî varlıktır.

Çarık Hatıra

Çarığa dair hikâyeler katari, keder ve ıstırap yüklüdür. Bu yüzdendir ki, çarıktan bugüne kalan hatıralar da hüznülüdür. Çarık, insan ayağının taş, toprak, diken ve daha nice varlıkla münasebetinden sızan acının resmidir. Çarık, işlenmemiş sığır derisinden imal edilen ayak örtüsü aslında. Örtü diyorum, çünkü çarık, ayak için hakikaten örtüden fazla bir anlam ifade etmez. Bu nedenle giyilen bir nesne sıfatıyla da anılamaz. Çarık giymedim fakat çarık giyen insanların çocuğu olarak çarıkla ilgili hikâyeler dinleyerek büyüdüm. Zira Anadolu insanının fakr u zaruretinin taşıyıcısı çarık, devirlerin ve nesillerin tamamlayıcı kostümü olarak hayat sürmüştür. Çünkü her mevsimin ayak örtüsü, odur. Mevsimler ve iklimler değişir ama kostümün renkli parçası hep aynı kalır. Değişmeyen tek şey, çarığın ıstırabıdır. Çarığın ıstırabı, mevsime bağlıdır. Sıcak havada verdiği acı, soğuk havada başka bir niteliğe dönüşür. Zira hava ve iklim şartları hangi haliyle hüküm sürerse sürsün, çarık kendi hükümlerini dayatır. Sıcak havada deri, derilik vasfını yitirir, kurur ve daralır. Daralma dediysem, ayağı sıkı sıkıya kavrayan bir mengeneye dönüşür. İşte bu andan itibaren tabana yardımcı olmak bir yana, ayakla birlikte bütün bedene verdiği eziyet dayanılmaz seviyeye ulaşır. Soğuk ve yağışlı havada işlenmemiş deri, ıslanıp gevşer. Bu zaman dilimi, insanın deriye tâbilik anıdır. Ayakta durmaya müsaade etmeyen çarık, imparatorluğunu ilânda gecikmez. Eve girerken, çarık ayaktan çıkarılıp kapının önünde bırakılamaz. İnsanın ayağının örtüsü, kedi ve köpek benzeri hayvanların midesine iniverir. Bu yüzden, midesi için çarıkların peşinde olan mahlûkun yetişemeyeceği bir yere asılır. Ayrıca, ev gibi kapalı alanların dışında dinlenmek veya birazcık mızganmak için çarık çıkarılırsa yapılacak tek iş, çarığın yastık

vazifesiyle baş altına konulmasıdır. Çarığın yastık hali, dinlenme anını rahata çevirmek için değildir. Çarığın muhafazasına yöneliktir. Çünkü göz uykuya yenik düşerse, çarık da sevenleri tarafından uzak diyarlara gitmek üzere ayaklandırılır. Zihnim çarığa dair karanlık hatıraların işgali altındayken, cızlavat efsanesine olan hayranlık hislerim de galeyana geldi.

Cızlavat'ın İmtiyazı

Çarığın şöhret, azamet ve zahmetinden sonra hayata dâhil olan kara lastik, soğukku-yu ve Cızlavat'ın ayaklara dolayısıyla hayata sağladıkları rahattan dolayı teşekkür dilini dostane bir üslupla kurmak, nimete şükran bakımından zarurî bir haldir. Cızlavat ve kara lastikle ilişkilerimizin safhalarını değerlendirenken bu şükran hisler içinden bakmak gerekir. Çünkü yokluk ve kıtlığın karanlığını aydınlatan ecdat, dünden bugüne bakarken değişen hayat kodlarına dikkat çeker. “Nenesinin giydiği çarığı unutmayan” ecdadın, lastik ayakkabının hayata dâhil olmasından tarifsiz bahtiyarlık duyduğu muhakkaktır.

Ah Cızlavat! Vah Cızlavat! Hayıflanmamı mazur görünüz, çünkü giymek nasip olmadı. Nedendir bilmem, herkes giymezdi ya da giyemezdi. Giyenlerin sadece zevkleriyle mi ilgiliydi? Fiyatı farklı mıydı? Yoksa zarafetinden dolayı çabuk yırtılıp eskiyen, kullanılmaz hale gelen bir varlığa mı sahipti? Dahası, yırtıldığında dikilip tekrar kullanıma sokulma imkânı mı vermiyordu? Elbette yırtılabilir. Ama o şartlarda, hiç değilse, yeniden günlük hayata dönme imkânı sağlamalıdır. Çünkü yazının devamında şan ve şöhretinden bahsedeceğim kara lastiğin bile dikilip yeniden günlük hayata nasıl dâhil olduğu görülecektir.

Evvela, Cızlavat'ın dış görünüşünü tasvire ihtiyaç vardır. Cızlavat'a iki renk hayat verirdi. Siyah ve kırmızı. Elbette, siyah kısmın yoğunluğu daha fazla idi. Ancak, kırmızı rengin baskınlığından olsa gerek göz, kırmızıya meftun kalırdı. Siyah lastik kısmı düz, ince ve

zarif olup göz kamaştıran bir parlaklığa sahipti. Bazı Cızlavat'larda, dış yapının yeknesaklığını bozup hareketlilik ve hava katmak için, bu şık ayakkabının yüzeyinde bir takım çizgiler/kabartılar yer alırdı. Bahse konu olan çizgi ve kabartılar da siyah lastiktendi.

Cızlavat'ın iç astarı, kırmızı idi. Dış yüzeyine hâkim siyah renkte olduğu gibi iç dünyasının kırmızısı da göz alıcı bir parlaklığa sahipti. Aynı zamanda, Cızlavat'ın iç tarafında, lastiğin kaç numara olduğunu gösteren daire içine alınmış bir takım sayılar yer alırdı. Cızlavat'ın kırmızı iç astarı çok önemli görev icra etmiştir, zannındayım. Vazife, astarın teri emmesini sağlamak, terlemeden mütevellit ayağın, ayakkabının içinde sağa sola kaymasını engellemektir. Büyük bir imkân olsa gerek!

Cızlavat'ın dikkat çekilmesi gereken hususiyetlerinden biri de tipidir. Zira söz konusu lastik ayakkabı, kunduraya benzemektedir. Belirgin bir yükseklikte olan topuğunun, toprak zeminde ve kar üzerinde bıraktığı daire biçiminde küçük izler, insan hayalinde kundurayı canlandırmaktadır. Kara lastiğin altı düz olduğu için, imrenilesi bir ize imkân vermez. Bu yüzden insan, bıraktığı izden dolayı Cızlavat'a daha farklı bir makam tayin etmekte, Cızlavat giyenlerin imtiyazına hükmetmektedir.

Kara lastik Kader

Kara lastik beyefendi ile ilk teşrik-i mesamız, hiyerarşik bir sürecin ardından gerçekleşirdi, her zaman. Beyefendi, büyüklerin ayaklarında saltanat yaşadktan sonra yeniden hayata dâhil olmak için gönderildikleri sürgünlük ülkesi olurdu ayaklarımız. Yani 'tahttan azlolununca' uğramak adetleriydi, bize. Neden mi? Bizde, sosyal düzen yukarıdan aşağıya doğru bir ivmeye sahiptir. İvmeye yön veren adımlar, her zaman büyüklerin himmetiyle gerçekleşir. Zira öncelikle büyükler giyecek ve eskitecek, bir takım tahribata uğrayacaktır. İşte bu noktadan itibaren, küçükler de bu saltanatu tadarlar, sonsuz iltifata

mazhar olup ayakkabıya nâiliyetin zevkine tutulurlar. Zaten büyük mirası lastik, muhtelif parçalara ayrılmış olduğundan, öncelikli mesele, lastiğin tamir edilmesidir. Kalınca urgan ve çuvaldız marifetiyle tamire razı olan lastik, bu defa başka bir makama taşınmış olur. Bu kez, çorapsız giydiğiniz -çünkü çorap yok- ve zaten sizin ayağınıza göre üretilmediği için, ayağınıza büyük gelen ayakkabı, bir de terler ki zahmetler sıra sıra dizilirler yürüdüğünüz yollara. Kara lastiğe duyulan bunca hasretin asıl nedeni, tabanvayların hiç değilse bir süre rahata kavuşması arzusudur. Fakat heyhat! Kara lastik, kara yükten farksızdır artık. Yürümek zor, koşmaksa imkânsız hale gelir. Bir de bendeniz gibi çobansanız, o zaman başınıza geleceklerin çetelesini tutmaya lüzum kalmaz. Zira sürünün peşinden koşmak zorunda kaldığınız her durumda terden göle dönmüş ayakkabının içinde ayaklarınız sağa sola dans etmeye başlar. Dünyanın bilmediğiniz en hızlı dansını, figürlere uymadan icraya mahkûmsunuzdur, ne yazık ki. Petrol artığı maddenin salgıları, tabanlarınızı işlevsiz kılar. Sürü, memnu kılınmış bir yere, bir mekâna girmeye kalkar veya diğer bir sürüye karışacak adımlar atarsa seğirtmeniz elzemdir, hatta zarurüdür. Çünkü 'çobansınız ve sürünüzden sorumlusunuz.' Ayrıca sürünün otladığı yerler, 'haram ile helalin ortaklığı arasındadır. Bir an dalgınlık gösterirseniz, siz istemeseniz de, sürüden birileri haram olan alana tecavüz eder' ve elbette bundan sorumlu olan, sürünün sahibidir. O halde 'şüphe duyulan şey ve yerlerden uzak durmak' en önemli telkinlerdendir, amennâ. İşte öyle haram ve tehlike arz eden bir durumda seğirttiğinizde, kan ter içindeki ayağınız iki zorluğun ortak engeline maruzdur. Birisi kendi teri, ikincisi lastiğin ifrazatı. İkisi arasında iyice kayganlaşan ayak, koşmanızı sağlamak yerine bir azap çukuru halini alır. Bu durumda yapmanız gereken en akıllıca iş, lastikleri fırlatıp yalın ayak tabana kuvvet seğirtmenizdir. Dağ başında yalın ayak koştuğunuzda diken, taş ve ağaç gibi her türlü maddenin sebebiyet verdiği hasarlardan dolayı, başlangıç-

ta bir takım acılar hissetseniz de, bir zaman sonra, nasırlaşp fil derisine dönen ayak tabanınız hislerini kaybeder. Ayak, acılara aşinalık kesbettiğinden kara lastik denen nesneye ihtiyacınız kalmaz. Ve bu kez, ayaklarınızda derin arklar ve kanallar oluşur. Bu iki yoldan kan veya su akmaya başlar. Ama artık akanın kan veya su olmasının mahzuru kalmamıştır. Zira insanın tabanları zemine ve toprağa uyum sağlamış, rahata ermiş demektir.

Ayağa giymenin dışında kara lastiğin birkaç kullanım yeri daha vardı bizim için. İlk kullanım yeri, şimdiki gibi lastik ve plastik aletlerin olmadığı zaman diliminde el arabası niyetine ağaçtan imal ettiğimiz araçlara, özellikle kara lastiğin topuk kısmı tekerlek vazifesi üstlenirdi. İkinci kullanım yerimiz, daha garip. Kara lastiği, kışlık odun ihtiyacının temininde kamyon vasfına koyar, bahçelerin çitleri altından evlere odunlar taşırdık. Direksiyonu, lastiği, motoru hâsılı her türlü aksami ellerimiz olan kamyonlar, kara lastiğin sunduğu imkânlardandı. Özellikle elimizle kamyonun uzun direksiyonunu çevirdikçe hızımıza göre ayarladığımız motor sesi alçalır ya da yükselirdi. Fakat kışlık odun ihtiyacını bir şekilde ortadan kaldırmak için yaptığımız faaliyetler, hemen her zaman bahçe ve çayırın kenarında mahsulü korumak için inşa edilen çitler, ağıllar ve nesnelere sınırlı olduğundan bu davranışlardan uzak durmamız hususunda büyüklerimizden bir daha yapılmaması gerektiğine dair mutlak surette ikazlar da alırdık. Ağıllar ve çitler bir ihtiyaca binaen yapılmışsa o nesnelere kışlık odun sıfatıyla eve taşımak da bir ihtiyaçtı.

Peki! Büyüklerin ikazlarını ve telkinlerini hatta tehditlerini kim dinler? Eh! Nasıl olsa çocukluk... Aileye katkıda bulunuyoruz ya! Kim karışabilir?

Bizim Deprem Hikâyemiz

● Yörükzâde Hikmet Özdemir

Hepimiz deprem uzmanı olalım bir defalığına Türkiye’de. İki lafın arasında: “Japonya’da her gün oluyor bu kocaman depremler, Tsunamiler. Ama adamlar bana mısın demeden, üstesinden geliyorlar, bu felaketlerden.” diye söze başlanır. Ama biz kendimize göre düşünelim dedik.

İşi baştan alalım, şöyle bir kurgulama yapalım, yaşadıklarımıza dayanarak. Kendimiz yazıp kendimiz oynayalım bu yaşanmışlıkları. Ne dersiniz bu işe? Başımızı sokacak bir ev yapmaya başladık diyelim.

“Geldik Kars’a, alalım bir arsa.” diye başlamayalım, hatta Kars’a kadar gitmeye de gerek yok. Yaşadığımız yerde, aldık bir arsa, diyelim. İsterse altı kumluk, üstü çöplük olsun, fark etmez. Ucuzundan olursa çok tatlı olur. Kaymaklı ekmek kadayıfı gibi mesela... Arsanın biraz mayalanması için ‘pardon,’ değerlenmesi için yapalım ense. Bekleyelim üç beş sene.

Bulunca iyi bir müteahhidi, şöyle ucuza getirmeli evimizi. Ayrıca çabuk bitmeli inşaatımız. Kavuşmalıyız tez elden evimize. Ev sahibi olmak kolay mı? Temel atmaya sıra gelince vuracağız toprağa ilk kazmayı. Vurdukça kazmayı derinlere, ulaşırsak bir tünele, tünelin ucu çıkarmış mezarımıza. Ne gam! Ev sahibi olunca rahata kavuşacağız ya şu ahir zamanımızda. Artık öğünmek kalır bize “mühendisliğimizle.”

Devlet memurlarından birkaçı, kontrole gelip durursa inşaatımızı, kızarız devlete, millete. Başlarız avaz avaz bağırmaya: ‘Nerde devlet? Nerde millet?’ diye. Zor sorular karşısında “Ben bilmem eşim bilir, affedersiniz devlet bilir!’ deyip kaçarız ortalıktan.

Yükseldikçe inşaatımız, keyfimizden mangal yakarız, hafta sonları bahçemizde. Tekrar tekrar kontrole gelen kontrol memurlarımıza da ikram ederiz, şiş kebaptan. Her pazar mesire yerimiz olur, inşaat sahamız. Bazen kum tepelerinin ardından çıkıp gelen bir bekçinin avuçlarına doldururuz leblebileri. Devlet

daresinden emekli olmuş bu bekçiyle ilerler sohbetimiz, en kallavisinden. Sonra sırtını sıvazlarız, “Hemşehrim!” diye. Nasılsa kimse sormaz, nereden hemşerisiniz diye.

Artık evler bitmiş, kuralar çekilme zamanı gelmiştir. Heyecanlar dorukta, ev halkı başka kılıkta. Abdestler alınır dualar için. Dairelerin yerleri öğrenilecektir. Akşamdan yapılan hatimlere, Yasinlere yüklerler, üçüncü kattaki köşe dairesinin çıkabilme şansını. Ne biliyorlarsa okurlar, Kur’an’dan ayetleri, sureleri... Dualar iyidir de “Hayırlısı olsun, hakkımıza razıyım.” demek gelmez akıllara. ‘Acaba inkara mı kayıyoruz hafiften, yoksa ‘inancımıza gelir mi zarar’ deseler de ne gam!

Bir ay geçmeden yerleşiriz yeni evimize. Doğal gazı yok. Eski evimiz, zaten sobalı değil miydi? Olsun ne çıkar. Yeter ki fayansları janjanlı olsun. Ayrı çocuk odası olsun. Mutlaka çift tuvaleti olsun. Davlumbaz olsun mutfaklarımızda, kırmızı düğmelisinden.

Aynası olsun banyonun, tuvaletlerin.

Evin temeli nasıldır, deyip sormazlar kimselere. Taşı, kumu, çimentosu, kolonu... Ne üstümüze vazife. Biz mühendis miyiz, yoksa müteahhit mi? Yeter ki boyası, badanası rengarenk olsun duvarları.

Bir hafta geçmeden, misafir üstüne misafir gelmeye başlar. “Hayırlı olsun, güle güle oturun!” “Çok ucuz olmuş. Eksikler mühim değil.” “Yörük göçü gide gide düzelir.” “Oturma ruhsatı, tapusu olmasa da olur, mühim değil.” “Hele bir oturun, evinize alışın, arkası gelir her şeyin.”

Dolup dolup boşalır, yeni apartman daireleri, misafirlerden. Misafirlerin arkasından, gelen hediyelere bakılır gizliden. Sabahın köründe gider baba işine. Hafta sonları da ikinci işine... ‘Haydi sen de gel benimle’ der eşine. ‘Ev taksitleri ödenecek.’ der soran el âleme.

Çok şükür sağ salim oturuyorlardı üç yıldır evlerinde. Yılların yılları kovalaması beklenirken, zaman akıp gider hızla. Evlerinin yaşıyla küçük kızlarının yaşı, denk düş-

müştü kutlama zamanına. Çifte kutlama yapacaklardı anlaşılın. Ufak-tefek hazırlıklar yapıp şenlenmişti sıcak yuvaları. Herkes memnundu bu kutlamadan. Huzurlu ve de mutlu halde, erkenden çekildiler uykularını tam almak için odalarına. Kısa sürede dalmışlardı derin uykularına.

Beş on dakika mıdır, beş on saat mi? Bilinmez bir zaman sonra, bir gümbürtü koptu ortalıkta. Bir patırtı, bir çatırtı duyulmuştu her tarafta. Acayip sesler içinde uyandılar, derin uykularından. Ortalık zifiri karanlık... Tüm ev halkı, toz duman içinde. Çığlıklar, feryatlara karışmış, gözünü açanlar, kendilerini yıkıntılar içinde bulmuşlardı. Moloz yığınlarının altında, üstünde çoluk-çocuk dolaşıyordu. Yardım çığlıkları yükselmişti, aşağılardan yukarılara. Üçüncü kattaki manzaralı evleri değildi sanki burası. Cehennem miydi bu yerin altı? Yanlarına düşmüştü, janjanlı fayansları, kırık ayna parçaları. İçinde kalmışlardı tel demirlerin janjanlı aynaların, rengarenk duvarların. Kan revan içinde kalmıştı yüzleri, kolları, ayakları... Umut sesleri geldi kulaklarına. AFAD yetişti. Kızılay geldi.

Bir AFAD eri, ince bir ışık sızıntısı içerisinde sesleniyordu cana can katan sesiyle: “Korkmayın! Ses verin bize! Kurtulacaksınız şimdi!”

Mavi boncuklu emziği sallanıyordu, küçük kızın boynunda. Ambulansların siren sesleri, kulakları yırtıyordu. Uçaklar, dronlar uçmuştu havada. Emzik sallanmaya devam ediyordu küçük kızın boynunda. Derken... Sesler geliyordu yukarılardan:

“Soluk alıyorlar mıydı?” “Bizi duyuyor musunuz?” “Uyumayın! Konuşun!” “Biz sizi kurtaracağız! Merak etmeyin!”

Nerede idiler? Hani nerede misafirlere çay getirdiği gümüş tepsi? Duvarlara astıkları güzelim meyve tabloları? Hepsi kaybolmuştu birden. Neden arada bir sessizlik yayılıyordu ortalığa? Gelenler, gidenler, geçmiş olsun diyenler, devlet erkanı kişiler...

Millet evlatları hizmet yarışındaydılar. Enkazın altındaki çocuğun emziği, lokumla değil; tozla dolmuştu. Ninesi, dedesi, anası,

babası ve de kardeşleri... derken yerin altında, kurtarılmayı bekliyorlardı. Toz toprak yapışmış vicdansızların paslı demirlerine. İnşaat denmiş adına. Canlar yitmiş, ahlaksızların çıkarları uğruna. Akıllar nasır tutmuş, yürekler taşlaşmış, gözler buğulanmış, eller ayaklar buz kesilmişti. Dışarıya ayaz... Başka bir ad bulunmaya çalışılıyordu bu depreme de. Bulunurdu her depremde “günah keçileri.”

Erken uyanınca açık kalmış televizyondan gelen sesler, artarak yükseliyordu acı acı... Dikkat kesilmişti olan bitene vatandaş. Paylaşmak için acıları telefonlara sarılıyorlardı vicdan sahibi vefakâr milletin fertleri.

Seyrederken televizyonlarda gördüklerine yardım eli uzatmaya hazır olduklarını anlatıyorlardı birbirlerine.

Yıkıntılarının üstüne çıkmış, başları miğferli kırmızı elbiseli kahramanlardan birkaçı, molozların arasında aşağıya doğru eğilmişlerdi: ‘Kurtaran yok mu?’ seslerini dinliyorlardı.

Siren sesleri yırtıyordu kulakları. Hayatın tadı buruk gelmişti ağızlara. Ne gördüyse aynaların riyasından, yalandan bıkmışlardı.

AFAD dedi ki: “Tamam bizler görevimizi yapıyoruz. Kaybettiklerimize Allah rahmet etsin. Dağılın, gidin şimdi evlerinize. Biz buradayız bu köy meydanında. Yaraları sararız biz, Afad’ız biz, Kızılay’ız. Ve de olmuştu herkes tek yürek. Cenazeleri sıraladılar musalla üstüne.

Hoca sordu:

“Nasıl bilirdiniz merhumları ve de merhumeleri?” El cevap:

“Eyi biliriz!”

“Hakkınızı helâl eder misiniz?”

“Helal ederiz!” Üç kere tekrarlandı, cevaplarıyla bu son görev konuşmaları. Rahmetli-lerin canları bizlere ders olmalı diye.

“Biz helâl ederiz de o musalladaki mevtaya da sormalı bir. Canlı olsaydı ne diyeceklerdi acaba?” diye geldi bazılarının aklına:

“Tamam! Felaketler Allah’tan geliyor da ‘Allah’ın kullarına verdiği bu akılları neden yerinde kullanmıyorsunuz?’ diye cevap gelse semadan ne dersiniz?” dense yeridir şimdi.

O anda cevap yok kimsede. Boyunlar bükük, yüzler mahcup! Gelin, yapalım hesabı yeni baştan dediler. Ellerinde kalem, başladılar hesaba:

“Ey insanoglu! Arsan fay hattında mı?”

“Bilmiyorum!”

“İnşaatın sağlam mı? Devletin mi suçlu, yoksa sen mi? Kontrol memurun mu? Sarı çizmeli Mehmet mi?”

“Yok bilmem!”

“Yoksa, müteahhidin demiri, kömürü, suyu, çimentosu mu suçlu? Yoksa arsanın bahçesinde yaptığın kebabın mı tuzluydu?”

“Yok bilmem!”

“Yoksa janjanlı fayansları satan hırdavatçı mı suçlu? Minik çocuğuna aldığı janjanlı emzik mi suçlu?”

“Yok, onları da bilmezsin!”

“Neyi bilirsin sen ey arkadaş, ey vatandaş! Yaptın mı sen ömründe “bir tatbikat-ı deprem.” Şöyle manalisinden, üniformalisinden janjanlı giyimlisinden?”

“Yok yapmadım!”

“Evinde, iş yerinde, okulunda gülerler mi sandın, konu komşu sana. Burun kıvırdın, bu o tatbikatlara herhal. Şimdi senin deprem çantan da yoktur. İçinde düdük, ayna, tarak, mendil, bir de rujun...”

“Bilmem!”

“Eh, sen neyi bilirsin be arkadaş? “Hesap sormayı da mı bilemezsin? Kimden mi?”

“Önce kendinden!”

İki elini başının arasına alıp düşünmelisin sen: “Ben nerede hata yaptım?” diye. On defa, bin defa... Başlamalısın sorguya suale. Sonra, başucunda, karşına geçip el bağlayan sorumlulardan... Kendi sorumluluğunu unutmadan... Görevini yapanla yapmayı ayırt edebilmelisin artık. Acil hem de çok acil planlar yapılmalı depreme karşı.

Bütün bunların cevabını vermek için kara kara düşünen cemaat; unutmuştu, musallada yatan mevtayı. Akılları başlarına geldi de götürdüler cenazeyi defnetmeye.”

Hokkabazın Biriyim

● Talip Kazgı

Bin yılın haramisi mukaddesat avcısı
Ecdadını sevmeyen beynamazın biriyim
Yalaka takımının övdüğü baş tavgısı
Batıya hayran olan hokkabazın biriyim

Tarihin süzgecinde üstte kalan tortuyum
Beğenir beğenmezler varlığımla ben buyum
İslam'ı yorumlarım, camiye düşmez yolum
Duvara Kur'an asan düzenbazın biriyim.

Rakı şarap sofrası ömrüme huzur katar
Raks ederken pistlerde güneş ne güzel batır
Takiyeci mantığım ruhumda zevkle yatar
Müslüman görünümü inanmazın biriyim

Okuyun siz okuyun, verileni okuyun
İlmek ilmek her yere düşüncemi dokuyun
Farklı ses getireni hemen kodese koyun
Ben ne dersem doğrudur yanılmazın biriyim

Zamanın Eğik Düzleminde Bir Masal Denemesi

● Ertuğrul Çoban

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Bir dağ varmış yüksekçe başı duman içinde,
Derdi volkan kızılı yanar yaman içinde,
En sadık sırdaşları yedi cüceler imiş,
Kaf Dağı'nın devleri onda geceler imiş.

Pireler berber iken develer tellal iken
Keloğlan prensese oldukça meyyal iken
Nühhet'in tek rakibi Ajda'yla Seyyal iken
Haramiler bu dağda rol çalarmış devlerden,
Her sabah süt kokusu yükselirmiş evlerden.

Ninemin beşiğini sallarken tıngır mıngır,
Dedem de çıkan sese oynarmış şingir şingir.
Cûşa gelir kayalar titrermiş zıngır zıngır.
Akıl Baba bağırmış "Açılsın susam!" demiş,
Şu gönlümün koynunda yatsam uyusam, demiş.

Babam beşikten düşmüş, anam eşikten düşmüş,
Yorgan yastığa küsmüş, uyku döşekten düşmüş,
Yalanın kuyruğunda, gerçek keşikten düşmüş,
Cinler cirit oynamış, kesik başlar hortlamış,
Keçiler inat etmiş, boz tekeler zortlamış.

Masal bu ya bu dağda kurt koyuna katılmış,
Kırk gün cümbüş kurulmuş, kırk gün göbek atılmış,
Sen koyun ol, denince kurdun kaşı çatılmış,
Ayılar dayı olmuş, yılanlar güzel örnek...
Çıyanlar bayram etmiş, çakallar düğün dernek...

Yeni yetme Pinokyo dik burnunu kaşırmış,
Elik keçi izinden su içince hapşırmış,
Bir mahlas araklamış destanında tapşırmış.
Dersen ki hadi canım, daha neler, yok artık;
Biraz akıl vereyim, al kafana sok artık.

Tırıs gitmiş Gretel Hansel'e gelirken vız,
Örümcek Ormanı'nda Kırmızı Başlıklı Kız.
Kelile çok mızıkçı, Dimne ondan da mızız
Binbir gece çalışıp feyzi onarmışlar,
Bay Zuckerberg'e inat 'book'unu çıkarmışlar.

GDO'lu arpayı siyez buğday sanırmış,
Arpası biten eşek ta ilk çağdan anırmış.
Şeyhî merhum bu sesi nerde olsa tanırmış.
Konuşan kuşlarını Attar bu'yla beslemiş,
Dağın eteklerinden Gülşehri'yi seslemiş.

Kalyanamkara ile Papamkara uz gitmiş,
Apollo ay'ı öpmüş, uzaya Soyuz gitmiş,
Çobana kaval gitmiş, koyunlara tuz gitmiş...
Bu dağın heybesinden umut çalmış şakiler,
Ne güzel şairsiniz Yavuz, Bülent, Bakiler.

Havalar bozuk gitti muradımız ermedi,
Kerevette yer yoktu, hamalar da yer vermedi,
Doğrulara ok verdim, eğriye yay germedi...
Perdenin arkasında en temizin kir işi,
Babama güvenmiştim erken kırdı kirişi...

Billur Köşk'te toplanmış masalların tahiri,
Eflatun renkli güney cem etmenin mahiri.
Derunisi, zahiri, velhasılı, ahiri;
Gökten gezegen düşsün kötülerin başına,
Dağımızı sevmeyen köyümüzden taşına.

Kadrolu Muhtar/on altı (Korona)

● Mehmet Pektaş

Günler geçti, düğün günü geldi çattı. Cuma günü sabahtan maskemi takınıp Mahmut'un evinin önüne gittim. Köylülerden de gelenler olmuştu. Ben insanlarla temas etmemek için geri duruyordum. Mahmut beni gördüğü yerde iş yüklüyordu:

"El gibi durma muhtarım. Şunu getir, bunu götür." Etrafı sulayıp güzelce süpürdük. Evin önüne bir branda çektik, altına sandalyeleri sıraladık. Seyyar kabloya ampulleri bağladık. Uygun bir yere çalgıcılar için küçük bir gölgelik daha kurduk. Gölgeliğin altına bir masa iki sandalye koyduk. Damın altına da kazanlar kuruldu. İşleri yoluna koyunca sandalyelere oturduk, gençlerden biri çay getirdi. Arkadaşlarla hoşbeşe başladık. Mahmut üzerine bir takım elbise çekmiş, kaymak gibi de tıraş olmuş, sırtarak geldi yanıma oturdu. Ben sandalyemi az öteye çektim. O iyice yanıma sokulup saatine baktı:

"Saat ona geliyor. Çankayalı Niyazi neredeyse gelir." dedi.

"Maske tak maske. Her gelenle de tokalaşıp öpüşme." dedim. Mahmut elini salladı:

"Bir daha mı düğün edeceğim muhtar?" dedi.

Saatler ilerliyor, çalgıcılar ortalıkta görünmüyordu. Mahmut tedirgin olmaya başlamıştı. Elinde telefon ortalıkta dolanıp duruyordu.

"Otur hele Mahmut dolanıp durma." dedim. Oturdu.

"Ne bu hal?" dedim.

"Niyazi'nin telefonu kapalı." dedi.

"Çekmiyordur belki." dedim.

"Gelmezlerse bittim ben." dedi, yine ayağa kalktı, gözü köyün yolundaydı. Namaz vakti gelince benimle birlikte üç beş kişi daha yerimizden kalktık. Camiye gittik. Döndüğümüzde Mahmut kan ter içindeydi, kulaklarına kadar kızarmıştı.

"Yok mu?" dedim.

"Yok." deyip uzun bir küfür savurdu. Çok çaresiz görünüyordu. Onun bu hali beni de üzüyordu ama insanların sağlığı söz konusuydu. Saatler ilerledikçe Mahmut'un yüz ifadesi değişiyordu, dokunsan ağlayacak gibiydi. Davetliler tek tük gelmeye başlamıştı. Gelenlerden bazıları:

"Arkadaş burası ölü evi mi düğün evi mi?" deyince Mahmut iyice yerin dibine geçiyordu. Yanıma geldi, koluma girdi.

"Az şöyle yürüyelim muhtarım çok bunaldım."

dedi.

Mahmut'tan kolumu kurtarmak istesem de başaramadım.

"Sosyal mesafe..." dedim.

"Bırak muhtarım sosyali, mosyali bittim ben." dedi. Elini yaka cebimdeki sigaraya attı.

"Misafir gelir, evden ayrılmasan..." dedim. Sigarayı telleyip:

"İmkân olsa kaçıp gideceğim. Rezil oldum." dedi. Yürüyerek köyün üstüne çıktık, birer taş bulup oturduk. Mahmut'a bir sigara verdim, bir tane de kendim yaktım. Mahmut:

"Ben bittim, artık kimsenin yüzüne bakamam. O adamın konuşmasında meymenet yoktu zaten. İçime de doğdu, bu Çankayalı başıma çorap örer dedim. Boşa bel bağladık bu adama." diyordu. Onu teselli etmeye çalıştım.

"Belki böylesi daha hayırlıdır Mahmut. Çalgı olsa insanlar oyuna kalkar. Sahnede herkes iç içe olacak. Biliyorsun virüs..." Beni duymuyordu bile. Gözlerini uzaklara dikmiş öylece bakıyordu. Böylece on on beş dakika geçti. Mahmut bir anda silkindi, sigarasından derin bir nefes çekti, kalanını yere attığı gibi ayağa fırladı. Heyecanla bağırdı:

"Geliyor, vallaha geliyor." dedi.

"Kim geliyor?" dedim.

"Çankayalı geliyor." dedi, parmağıyla yolu işaret etti. Dikkatli bakınca bir arabanın geldiğini gördüm.

"Bak üzerinde davul var, bak!" dedi. Gerçekten de üzerinde davul sarılı bir araba tozu dumana katarak geliyordu. Mahmut önde ben arkada köye doğru koşmaya başladık. Üzerinde davul sarılı sağı solu macunlu kırmızı Kartal'la aynı anda Mahmut'un evinin kapısına vardık.

Şoför mahallinden kısa boylu ince bıyıklı birisi indi. Diğer taraftan öksürerek kara, kuru, avurtları çökük, saçlarının ön tarafı dökülmüş, kirli sakallı bir adam indi. Adam çok yorgun görünüyordu. Kısa boylu olana:

"Ağam malzemeleri..." dedi öksürmekten gerisini getiremedi. Kısa boylu, elini tamam anlamında kaldırınca birkaç adım atıp duvarın dibine çömeldi, bir sigara yaktı. Sigaradan bir nefes çekiyor, belki beş dakika öksürüyordu. Mahmut'a:

"Bu mu meşhur Çankayalı Niyazi?" dedim.

Mahmut bön bön yüzüme baktı sonra da Niyazi'nin yanına varıp:

“Hoş geldin ağa. Sandalyeye buyur.” dedi. Niyazi, ayağa kalkarken arkasını silkeledi, kınığk diye boğazını temizleyip yere tükürdü, sonra da Mahmut'un gösterdiği yere oturdu. Mahmut:

“Gelmeyeceksiniz diye çok korktum.” dedi. Niyazi arabayı gösterip boğuk sesiyle:

“Arıza yaptı namussuz, kaç saattir bununla uğraşıyok. Telefonlarımızın da şarjı bitti. Yollarda rezil olduk.” dedi. Niyazi öksürükten fırsat buldukça Mahmut'a yolda yaşadıklarını anlatıyor, bir taraftan da Sefer'e talimatlar veriyordu. Sefer, Niyazi'nin aksine çok dinç ve pratikti. Neredeyse kendi boyundaki kolonları zorlanmadan taşıyordu. Kısa sürede tesisatı kurdu. Amfiyi ayarlamaya koyuldu:

“Aa oo bir ki ki ses deneme!” gibi sesler çıkardı. Niyazi bir elini kulağının arkasına atıp diğer eliyle bazı işaretler yaptı. Sonunda elini “tamam” anlamında havaya kaldırdı, gel işareti yaptı. Birlikte sofraya oturduk. Sefer, sofrada ne varsa sildi süpürdü. Niyazi çorbadan birkaç kaşık aldıktan sonra geri çekilip sigaraya davrandı. Sonra ikisi birlikte kendileri için ayrılan yere doğru yöneldiler. Niyazi benim gözümde canlı cenazeydi. Onun şarkı söyleyebileceğini bile zannetmiyordum. Dügünden önce Mahmut'la anlaşmıştık, çalgıcılar bende kalacaktı. Niyazi'nin halini görünce Mahmut'a:

“Oğlum gel etme bu adamın ciğerleri bitik, şarkı söyleyemez.” dedim.

“Bana da öyle geliyor ama yapacak bir şey yok. Hiç olmamasından iyidir.” dedi.

“Bu adam ölür mölür üstümde kalır. Başka bir yerde yatsınlar o zaman.” dedim. O da:

“Tamam sen yanlarında dur, ilgilen. Ben onlara kalacak yer bulurum.” dedi. Hemen kabul ettim, çalgıcıların yanına bir sandalye çekip düğünün sonuna kadar kimseyle temas etmeden oturdum. Niyazi sazı eline aldı, hiç acele etmeden akort etmeye başladı. Ben bıyık altından gülüyor, bu işin sonunu merak ediyordum. Az sonra Niyazi'nin parmakları bağlamanın üzerinde keklik gibi sekmeye başladı. Ben ömrü hayatımda böyle saz çalan birini daha görmedim. Saz âdeta dile gelmiş konuşuyordu. O öksürüp tıksırmaktan konuşamayan, ikide bir boğazını temizleyip sağa sola tüküren adam “Ay dost...” diye bozlaşa başladı. Aman Allah'ım bu nasıl bir ses... Niyazi'nin avazı bizim karşı dağlarda yankılanıyordu. Bozlaşığı bitirdi, arabeske başladı. Öyle bir

şarkı söylüyordu ki anlatamam. Sesi ne Müslüm Gürses'e benziyordu ne Ferdi Tayfur'a ne Orhan Gencebay'a ne de başka birine... Belki hepsinin karışımı ama hepsinden de güzel. Benimle birlikte bütün herkes ağzı açık Çankayalı Niyazi'yi dinliyordu. Sefer'se darbukaya kendini o kadar kaptırmıştı ki her vuruşu bütün bedeniyle hissediyordu, sanki başka bir boyuta geçmişti. İkisinin arasında müthiş bir uyum vardı. Hiç şaşırıyorlar, anlaşmazlığa düşmüyorlar, sanki kurulmuş gibi işlerini yapıyorlardı.

Mahmut'un keyfi yine yerine geldi. Kapının önüne durup gelenlerle öpüşmeye başladı. Ortalık kalabalıklaşınca ben sandalyemi alıp Çankayalı Niyazi'nin az ötesine geçtim. Hayat tecrübem bana şunu gösterdi. Mahmut gibi gereksiz insanların seveni sayanı çok oluyordu. Akşama doğru her yer araba ve insan oldu. Çankayalı Niyazi havanın kararmasıyla birlikte oyun havalara geçti. O kadar güzel çalıp güzel söylüyordu ki televizyonlardaki meşhur sanatçılar halt etmiş. Bu adam nasıl oldu da meşhur olamadı diye düşünüyordum. Sahne insanla doldu, hiçbir düğünde oynamayan insanlar kolunu indirmez oldu. Sahnedeki kalabalığı görünce tedirgin oldum. Niyazi'ye doğru eğilip:

“Korona korona...” dedim. Niyazi başını salladı:

“Oynamayan korona olsun.” diye anons etmeye başladı. Sahne daha da kalabalıklaştı. Ben yine Niyazi'nin kulağına eğildim:

“Oturt oturt!” dedim.

Niyazi yine ne anladıysa:

“Oturarlara korona bulaşsın. Haydi sahneye.” diye anonsa başladı. Oturanlar da oyuna kalktı. Sahnedeki kalabalığı tedirgin gözlerle izlerken Mahmut'un bana işaret ettiğini gördüm. Yerimden kalkıp yanına gittim. Elime siyah bir poşet tutuşturdu.

“Bunlar içmeyi sever.” dedi. Tekrar yerime geçip Mahmut'un getirdiği şişeyi açtım. Birer bardak doldurup Niyazi'yle Sefer'in önüne koydum. Arkamdan bir delikanlı kavundur, peynirdir, çerezdir bir şeyler getirip bıraktı. Bardağı görünce bizimkilerin yüzü güldü. Niyazi'nin gözleri parladı. Sefer omuzlarını tir tir titretmeye başladı. Ben bu defa taktiği değiştirdim, bardaklar boşalmadan doldurmaya başladım. Bir an önce sarhoş olsunlar eğlence bitsin istiyordum. Ama ikisi de sarhoş olmak bir yana daha da coşuyordu. Sefer darbukayı bırakıp davulu omuzladı, kendini sahneye attı. Pire gibi oradan oraya sekiyordu. Sonra davulu damat Nuri'nin boynuna taktı. Nuri

davulu güm güm vuruyor, Sefer oynuyordu. Bir süre sonra Nuri, Sefer'in yönlendirmesiyle diz çöktü davulu yere koydu. Sefer davulun üstüne çıkıp oynamaya başladı. Tırı Mahmut sahneye attı kendini. Bir taraftan oynuyor, bir taraftan da cebinde ne kadar para varsa havaya saçıyordu. Çocuklar yere saçılan paraları toplamak için birbirini eziyordu. Bizim düğünler normalde en geç gece on ikide biterdi. O gün sabaha kadar eğlence devam etti. Köyün büyüğünden küçüğüne oynamayanı kalmadı. Silah sesleri hiç durmadı. Gece nin ilerleyen saatlerinde Sefer beni de kolumdan tutup sahneye çıkardı. Yıllardır hiçbir düğünde oynamıyordum. Ne olacaksa olsun dedim karşılıklı kurtlarımızı döktük. Niyazi, yorulmak bilmiyordu. Gün ışıncaya kadar müzik susmadı. Sabaha karşı kimisi alkolden kimisi yorgunluktan sızdı kaldı. Birkaç saatlik molanın ardından eğlence tekrar başladı. Yine sabahı ettik.

Pazar günü gelin alınacaktı. Sefer boynuna neredeyse kendi boyundaki davulu astı. Niyazi bir elinde sigara bir elinde zurna öksürerek, tıksırarak geldi. İkisini bir traktörün römorkuna bindirdik. Acaba Niyazi'nin nefesi zurnaya yetecek mi derken o çökük avurtlar havayla doldu, balon gibi şişti. Niyazi zurnayı da büyük bir ustalıkla çalıyordu. Konvoyla gelin almaya gittik. Kız evinde herkesin yüzü gülüyordu. Genç yaşlı tüm kadınlar süslenip püslenmişler. Hepsi de gözümeye pek güzel göründü. Güle oynaya köyümüze döndük. Gelin ve damadı Mahmut'un evine soktuktan sonra düğün bitti. Niyazi, zurnasını koltuğunun altına kısırdı. Sigarasını telledi. Sefer malzemeleri arabaya yüklüyordu. Mahmut paralarını fazla fazla verip onları yolcu etti. Biz de evlerimize dağıldık. Mahmut kadar olmasa da yorulmuştum, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Erkenden yattım. Ertesi gün televizyon izlerken hanım çıktı geldi.

"Ülen herif ocaktaki yemek yanmış hiç mi haberin olmadı?" dedi.

"Ne yemeği?" dedim.

"İnsan kokuyu bari duyar. Ev yansa ne olacak?" dedi. Koku moku duymamıştım. O gün akşama doğru ateşim çıktı, her yanım ağrımaya başladı. Sabahı zor ettim. Sabah arabaya atladığım gibi hastaneye gitmek için yola çıktım. Köyün çıkışında jandarma durdurdu. Köy karantinaya alınmış. Sonradan anlaşıldı ki Sefer taşıyıcıymış, çalıştığı hastaneden kaptığı korona virüsü bizim köye getirmiş.

Beklenti

● Hilmi Kınalı

-Hanımı ölen Ceylanlı köyünden seksen altı yaşındaki Hafız Hoca'nın yeniden evlenme isteği üzerine-

Zavallı birin bulursan
Hocam belki evlenirsin
Yirmisinde genç olursan
Hocam belki evlenirsin

Havadan biri inerse
Deve pireye binerse
Dünya tersine dönerse
Hocam belki evlenirsin

Yarasa gündüz uçarsa
Çakallar çama çıkarsa
Yemişler çiçek açarsa
Hocam belki evlenirsin

Batıdan doğarsa güneş
Bulursan gelecek bir eş
Parasız olursa beleş
Hocam belki evlenirsin

Kaplumbağa süt yaparsa
Yılanlardan kıl kırkarsa
Göle maya çal tutarsa
Hocam belki evlenirsin

Bulur isen bilen hatır
Kolundan tut onu getir
Doğum yapar ise katır
Hocam belki evlenirsin

Şafakta kuşun öterse
Sönmüş ocağın tüterse
Ömrün olup da yeterse
Hocam belki evlenirsin

Şansın sana güler ise
Kavuşursan eski sese
Hava teyzem döner ise
Hocam belki evlenirsin

Kınalı gerçeği söyler
İhtiyarlar böyle beyler
Haktan kısmet varsa eğer
Hocam belki evlenirsin

ZPG KARGO
(ZIRT PIRT GÖNDERİ GÖNDERME! KARGO A.Ş.)
DERGİ KİTAP GÖNDERİLERİNDE KARGO İŞLEMLERİ KLAVUZU

GÖNDERİCİLERİN UYACAĞI KURALLAR:

- 1.Kargonuzun ücretini karşı taraf ödemelidir. Aksi takdirde kargonuz dağıtım tasnifi aşamasında öncelik sırasında ikinci sıraya düşecektir. Öncelik parası alınmamışların parasını almaktır.
- 2.Gönderilerin üzerinde mutlaka telefon numarası olmalıdır. Adres ne kadar düzgün yazılırsa yazılsın telefon yanlış olduğu zaman kargonuzun iade edilme ihtimali kesinleşir.
- 3.Gönderilerde gönderinizin Kovid 19 taşımadığına dair Sağlık Bakanlığına bağlı tam teşekküllü bir hastaneden Kovid 19 testi yaptırılması gerekir.
- 4.Gönderilerin şubeye kabulü içinde göndericinin:
 - a. HES kodu
 - b. Bağlı bulunduğunuz İlçe Emniyet Md.üğü ya da İlçe Jandarmadan K.lığından iyi hal kâğıdı
 - c. Göndericinin ibraz ettiği cep telefonunun bağlı olduğu GSM şirketinden telefon numarasının kendisine ait olduğuna dair belge.
 - d. Göndericinin kullandığı maskenin yeni olduğunu ispat etmesi (belge, yemin- şart, tarih, alındı faturası, fişi olabilir.)
 5. Göndericilerin ayrıca alıcı hakkında aşağıdaki bilgi ve belgeleri de ibraz etmesi gerekir.
 - a. Alıcının HES kodu
 - b. 4. maddenin b bendine bakınız.
 - c. Göndericinin, alıcıya ait ibraz edilen cep telefonunun bağlı olduğu GSM şirketinden söz konusu telefon numarasının alıcıya ait olduğuna dair belge
 - d. Alıcının psikopat olup olmadığına dair tam teşekküllü bir hastaneden alınmış “ruh sağlığı normaldir” raporu...
 - e. Alıcının adresinde karantina olup olmadığına dair Karantinası Yoktur Belgesi
 - f. Alıcının işyeri ya da ikametindeki apartmanda asansörün çalıştığına dair belediye tarafından asansöre yapıştırılan yeşil renkli belgenin renkli fotoğrafı (Üçten fazla kata malik asansörsüz dairelerde oturuyorsanız boşa beklemeyiniz, gönderi şubeden teslim edilir.)
 6. Göndericinin gönderisinde ve gönderi ambalajında Kovid bulaştırmadığına dair yemin belgesi
 7. Şair ya da yazarsanız hayranlarınıza ancak günde bir kişiye kitap gönderebilirsiniz. (Farklı şube kullanarak ikinci gönderiyi yapmaya çalıştığınızda sistem uyarı verir bu da sizin için iyi olmaz) Daha fazla gönderide bulunabilmeniz için şirket yetkililerimizle Noter huzurunda anlaşma yaparak müsait şubelerimizde istediğiniz kadar gönderi yapabilirsiniz.

ALICILARIN UYMASI GEREKEN ŞARTLAR:

1. Alıcı mutlaka HES kodunu ibraz edip ateşini ölçtürmelidir.
2. Kargo ücreti için dıtlı kredi kartı olmalıdır. Pandemi nedeniyle peşin ödemeler kabul edilmez.
3. Sosyal mesafe kuralı gereği gişe memuruna 1,5 metreden fazla yaklaşılamaz ve “kargom neden adrese gelmedi?” diye gereksiz tartışmaya girilemez.
4. Şirketimizden “evde bulunmadınız” diye bir uyarı almışsanız “evdeydik” diye bir itiraz kabul edilemez.
5. Evde bulunmadığınız durumlarda kapınıza “evde bulunmadınız” diye postit yapıştırmak gösteri ve nümayiş kanunu gereği izinsiz bildiri asmak suçuna dâhil edildiği için kapınıza bir uyarı bırakılamaz.
6. Kargo beklediğiniz halde eğer kargonuz gelmemişse kesinlikle evde bulunmadığınız anlamına gelir. (Evdeyseniz bile kapı ziliniz çalışmıyor olabilir, evde eşiniz elektrik süpürgesi, çamaşır veya bulaşık makinası, mikser gibi gürültü çıkaran bir ev aletini çalıştırmış olabilir. Kulaklarınızda işitme kaybı olabilir, bir KBB uzmanına görünmeniz salık verilir. Eşiniz TV’den son ses maç seyrediyor olabilir. Çocuğunuz da TV’den veya bilgisayardan son ses müzik dinliyor, oyun oynayabiliyor olabilir.) Bu durumda hemen şirkete ilgili evraklarla gelmelisiniz.